

מ"ת 51925/10 - מדינת ישראל נגד נועמן בני עודה (עוצר) - לא בעניינו, יchia רבע (עוצר)

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 51925-10-23 מדינת ישראל נ' בני עודה(עוצר) וachs'
תיק חיזוני: 474665/2023

לפני כבוד השופטת רבקה גלט
המבקשת
ע"י עו"ד לקס
נגד

1. נועמן בני עודה (עוצר) - לא בעניינו
2. יchia רבע (עוצר) ע"י ב"כ עו"ד אלפסי
3. נdal סוכר (עוצר)

ע"י ב"כ עו"ד מולי ארנסקי
החלטה (המשיבים 3-2)

לפני בקשה למעצר המשיבים 2,3 עד תום ההליכים.

העבירה וטענות הצדדים

ה Hebira המיויחסת למשיבים ביחיד עם המשיב 1 היא שהייתה בישראל שלא כחוק, בכר שבבים 29.10.2023, בשעה 10:00, נמצאו בשוק הסיטונאי באזור רملה, ללא היתריה שהיא בישראל.

כתב האישום והבקשה מתיחסים אף למשיב 1, אלא שהוא עתר לדחית הדין, על כן יבורר עניינו בנפרד.

ב"כ המשיבים מסכימים לקיום של ראיותلقאה. כמו כן, אין הם חולקים על קיומה של עילית מעצר של חשש הימלטות, הטמונה בעבירה עצם טבעה. אלא שלטענתם, יש לפעול בהתאם להלכת **קונדוס** (בש"פ 13/6781 קונדוס נ' מדינת ישראל (4.11.13)), ולהורות על שחרור המשיבים בתנאים כספיים, כפי הנוהג מזה שנים.

המבקשת מתנגדת לשחרור בתקף, וזאת בשל מצב החירום בו נתונה המדינה לעת הז, במהלך מלחמת "חרבות ברזל".

ב"כ המבקשת טען כי נוכח המצב הביטחוני הנוכחי, ובעת המלחמה, על בית המשפט לקבוע כי שלא כבימות השגרה, מתקיימת כתע גם עילית מעצר של מסוכנות. עוד טען, כי בעניינו של המשיב 2 אין מדובר בעבירות שב"ח

עמוד 1

ראשונה, אלא קיימים רישומים קודמים, ורק בשל המדיניות המתוחשבת שנגעה ערב פרוץ המלחמה, לא הוגש נגדו כתב אישום בגין. בעניינו של המשיב 3, מדובר למי שכבר נוהל נגדו הילך פלילי בגין שהוא שלא דין בשנת 2014, אך הוא לא התיעצב לדינום, עד שהותלה הילך. נכון הנسبות הללו, ובהתאם לפסיקה שנייתה בעת האחרונה, עד מועד המבקשת היא שיש להורות על מעצר עד תום ההליכים.

ב"כ המשיב 2 טוען כי אין למשיב עבר פלילי והוא אף החזיק בהיתרי כניסה לישראל שהיה בתוקף עד אוגוסט 2023. טוען כי אין לקבל את הטענה לקיומה של עילת מסוכנות, שכן נקבע על ידי בית המשפט העליון לאחרונה ממש, כי גם כiom עילת המעצר הרלוונטייה היחידה היא החשש להימלטות. בעניין זה, הפנה ב"כ המשיב להחלטת כב' השופט כבוב בש"פ 7751/23 **אבו עואד נ' מד"י** (26.10.23) אליה אתייחס בהמשך.

ב"כ המשיב 3 טעונה כי נכנס לישראל לצורך עבודה בלבד, ואין להחמיר עמו בשל רישום קודם, שהרי אושרה מאז כניסה לישראל, כך שאין מניעה ביטחונית לכיניסטו. טוען כי אכן נקבע במספר מקומות שקיימת כiom עילת מסוכנות, אך יש לבחון כל מקרה לגופו, ובעניננו יש להורות על שחרור נכון האישורים רבים שקיבל בעבר. ב"כ המשיב הפנתה אף היא להחלטת כב' השופט כבוב, וטענה כי עולה ממנה שעילת המעצר הרלוונטייה היחידה היא חשש ההימלטות.

המסגרת הנורמטיבית

אכן בימים כתיקונים, עילת המעצר העיקרית שחלתה בעניינים של תושבי האזורי השווים בישראל שלא כחוק, הייתה חשש ההימלטות, ובמקרים רבים מכך, הורה בית המשפט על שחרורם בתנאים שככלו ערבות וערבותות לצורך הבטחת התיציבותם למשפט.

עם זאת, לא נcona הטענה לפיה חשש ההימלטות היowa עליה ייחידה שאין בלטה. להיפך, בהלכת **קונדוס** עצמה נקבע כי לנסיבות חיזוניות, דוגמת מצב ביטחוני, יכולה להיות השפעה על שיקול הדעת המופעל בעת בחינת היתכנות השחרור לחלופת מעצר (שם, פסקה 13), ולא ניתן לפרש דברים אלו, אלא כמכוונים לקיומו האפשרי של חשש מסוכנות.

מאז פרצה המלחמה ביום 7.10.23, ניתנו מספר לא מבוטל של החלטות בסוגיות מעצרם ושחרורם של תושבי האזורי, בנסיבות הדומות לעניינים של המשיבים דן. בכל המקרים מדובר hei במ" שלא ביצעו כל עבירה נלוית, עברם הפלילי היה נקי, ובחלק נכבד מן המקרים, מדובר בשחיזקו בעבר באישורי כניסה תקופתיים לצרכי עבודה. סקירת ההחלטה מלמדת כי פעמי אחד פעם נקבע שבעת המלחמה, מתעצמת עילת המסוכנות ועל כן צריכה מדיניות בית המשפט בנוגע לשחרור לששתנות. יש שהסתפקו בקביעה לפיה נדרשת הקשה העמדה כלפי שחרור, ויש שקבעו כי בעת זהו ברירת המחדל צריכה להיות מעצר, ורק במקרים המתאימים יותר, גם במישור המסוכנות (עמ"ת 43992-10-23 **מד"י נ' אחמד** הווא כי לעת ההז, על בית המשפט לנוהג זהירות יתר, גם במישור המסוכנות (עמ"ת 26204-10-23 **פלוני נ' מד"י** (18.10.23); עמ"ת 37050-10-23 **מד"י נ' שיר** (24.10.23); עמ"ת 26204-10-23 **פלוני נ' מד"י** (26.10.23);

עמ"ת 34909-10-23 מד"י נ' עודה (23.10.23); עמ"ת 23771-10-23 מד"י נ' עמראן (17.10.23); עמ"ת 5165-11-23 מד"י נ' עדוי (3.11.23)).

חשיבותן של שווים בלבתי חוקים יהיה מעכז עד תום ההליכים", אלא יש לבחון כל מקרה לגופו באופן פרטני. ואמנם, תוכנות ההליכים במקרים שאזכרתי, היו מגוונות. בחלק מן המקרים הורה בית המשפט המוחזק על מעכז עד תום ההליכים, ובחלקם נקבע כי המקרה מתישב עם האפשרות לשחרור, בתנאים מסוימים. כך למשל, בעניין **שיר הנ"ל**, הורה כב' השופט מיכלייס על מעכז של מי שנכנס לישראל בשנית בתוך מס' חודשיים, ומצד שני, בעניין **עודה הנ"ל**, הורה כב' השופט קובו על שחרור של תושב האזור שהחזיק בידו כניסה בתוקף, אך נעצר בשל חריגה מסגרת השעות המותרות. ועוד אפונה להחלטות שניתנו לפני ימים אחדים בבית המשפט המוחזק בתל אביב, אשר בחלקן נעצר המשיב עד תום ההליכים (עמ"ת 5329-11-23 חטיב' ב' מד"י (3.11.23)), ובחלקן שוחרר (עמ"ת 53336-10-23 **זידאת נ' מד"י** (31.10.23); עמ"ת 886-11-23 מד"י נ' זידאת (1.11.23)).

ב"כ המשיבים טענו בתוקף כי על פי החלטת בית המשפט העליון בעניין **אבו עואד**, כלל לא מתקיימת עית מעכז של מסוכנות בגין לעבירה דין, וגם לעת ההזע יש לבחון את חשש ההימלטות בלבד. עינתי בהחלטה האמורה, געתי וחיפשתי, אך לא מצאתי כי כך נאמר. בעניין **אבו עואד**, עסק כב' השופט כבוב בטענות שונות שהועלו בדיון שהתקיים בבית המשפט כאמור, במישור חשש ההימלטות בלבד, ולא הביע דעה לגבי עית המסוכנות כלל, כיוון שעניין זה לא הועלה.

לעומת זאת, ביום 2.11.23 ניתנה החלטת בית המשפט העליון ב文书 7911/23 **אבו טעימה נ' מד"י** (2.11.23), בה אישרה כב' השופט רון את ההחלטה בית המשפט המוחזק שהורה על מעכז תושבת האזור, שהתה בישראל שלא כחוק, וזאת הן בשל חשש ההימלטות, והן בשל המסוכנות הכרוכה בעבירה אשר התעצמה בנסיבות המלחמה. ההחלטה מפורשת זו מלמדת כי עית המסוכנות היא בעלת רלוונטיות רבה.

ודוק, בעניין **אבו טעימה**, מדובר היה באישה תושבת האזור, כבת 55 שנים, ללא כל עבר פלילי, שנכנסה לישראל שלא כדין, ולא ביצעה כל עבירה נלווה. גם טענותיה לפיהן קודם לפרוץ המלחמה כלל לא נדרשה להיתר כניסה, מפתת גילה, לא הוועלו להפוך את הקערה על פיה, ובכך יש ללמד על מידת ההקפדה והזהירות הנדרשים כיהם, לצורך שחרורם של מי שהוא בישראל שלא כדין.

ו יצא אפוא, כי בעניינים של המשיבים יש לבחון הן את חשש ההימלטות והן את חשש המסוכנות, וזאת בנסיבות והקפדה מיוחדים, הנדרשים במצב החירום הלאומי.

מן הכלל אל הפרט

יש לתת משקל לחומרה לעובdet שהיית המשיבים בישראל פרק זמן ארוך לאחר פרוץ המלחמה, מה שאינו יכול

למצוא הסבר, אלא בהתעלמות מוחלטת מהחוק, ומהוראות גורמי הביטחון. בהקשר זה, אזכיר כי בטיעוני אישר ב"כ המשיב 2 כי מרשו שהוא בישראל תקופה ממושכת ללא אישור, ולא הובירה הטענה לפיה יש למשיבים קושי לחזור למקום מגורייהם, שכן לא נטען ולא הוכח כי כבשי הגישה למקום מגורייהם נחסמו. התנהלות המשיבים, מיקמה לעת ההזעילה מעוצר של מסוכנות, שכן הרשו לעצם המשיך ולשהות בישראל פרק זמן ארוך בעת מלחמה, ובכך גם פגעו ביכולת המדינה לשולט ולפקח על הנכסים בשעריה והנכסים בשטחה בזמן מלחמה. בנוסף, התנהלותם אילצה את כוחות הביטחון לבזבז זמן יקר, תחת עיסוק במשימות חירום אחרות, וגם בכך נפגע ביטחון הציבור.

אמנם, הוצגו פלטי נתונים לפיהם המשיבים החזיקו בהייתה כניסה בעבר, אך בכך אין כדי לאין את עילות המועל. בעניינו של המשיב 2 נפתחו בעבר 5 תיקים בחשד לעבירה זהה, ובעניינו של המשיב 3, נפתחו בעבר 4 תיקים ככלא, כך שמדובר למי שאין עליהם מORA והדבר מלמד על מסוכנות להישנות העבירה. בנוסף, העובדה שההיתרים לא חודשו עבור שני המשיבים מאז חודש אוגוסט מעוררת תהיות שמא קמה מניעה כלשהי.

עוד יש לזכור בחשבון את החומרה היתרה בעניינו של המשיב 3, אשר לגביו חשש הימלטות קונקרטי ומוכח, לאחר שנמלט ממשפטו הקודם בו יוכסה לו עבירה זהה.

ענין רלוונטי נוסף, נעוז בכך שבמהלך השבוע האחרון ניתנו מספר פסקי דין חשובים בבתי המשפט המחויזים, בנוגע למתחם העונש ההולם בין העבירה דן. גם במידע זה, קיימת אחדות דעתם לפיה מצב הביטחוני צריך להשילר על אופן קביעת המתחם ההולם ויש לנ��וט גישה מחמירה יותר מזה שהיתה נהוגה על פי הלכת **אלהרוש** (רע"פ 3677/13 **אלהרוש נ' מד"ו** (9.12.14)). בעוד שעד כה מקובל היה כי המתחם ההולם בין עבירות השהייה שלא נלווה אליה עבירה נוספת, נע בין עונש הצופה פנוי עדין ובין 5 חודשים מאסר (הכללים הן את רכיב המאסר בפועל והן את רכיב המאסר המותנה שיטול), הרי CUT נקבע כי במצב החירום הלאומי, המתחם ההולם מחייב הטלת מאסר בפועל. במספר החלטות שניתנו בשבוע נקבע מתחם הנע בין חודש ל-6 חודשים (עפ"ג 39153-10-23 **אלגילי ואח' נ' מד"ו** (30.10.23); עפ"ג 30176-10-23 **חרפוש ואח' נ' מד"ו** (25.10.23); עפ"ג 31211-10-23 **מד"ו נ' אלנג'אר ואח'** (22.10.23), ובהחלטה אחרת נקבע כי המתחם ינוע בין 2 ל-7 חודשים מאסר (עפ"ג 37018-10-23 **מד"ו נ' אלחרוב** (25.10.23)). לדעתו, החמרת העונשה באופן כה משמעותי עלולה בהחלטה להוות תמרץ שלילי להתייצבות המשיבים למשפטם, ועל כן אני מוצאת כי לעת ההזעילה חשש הימלטות מן הדין, מתגבר.

לדעתי, כל השיקולים הללו מבהירים כי בהינתן מצב החירום לא ניתן להורות על שחרורם של המשיבים. זאת, משומם שלא ניתן לתת בהם אמון, הן בנוגע לחשש המסוכנות להישנות כניסה לישראל, והן בנוגע לחשש הימלטות מהדין.

לפיכך, אני מורה על מעצרם עד תום ההליכים.

ההחלטה תוקרא לב"כ הצדדים על ידי כב' השופט המתון.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשפ"ד, 06 נובמבר 2023, במעמד
הצדדים.